

hjælp er mere beskeden (25-30 mill. kr.), hvilket skyldes, at den udvidede hjælp allerede i dag ligger på et væsentligt højere niveau end den almindelige offentlige hjælp.

Det nu foreliggende lovforslag er i overensstemmelse med betænkningen med hensyn til niveauet for den varige hjælp, hvorimod den forbigående hjælp foreslås fastsat på samme niveau som den nuværende udvidede hjælp. Herom henvises til bemærkningerne til forslaget afsnit III.

Sammenlignet med udgiftsberegningen i betænkningen betyder dette først og fremmest, at merudgiften til forhøjelse af den udvidede hjælp (25-30 mill. kr.) bortfalder, idet forhøjelsen til mellemste invalidepension foreslås stillet i bero. Hertil kommer imidlertid, at også merudgiften vedrørende den almindelige offentlige hjælp (70-90 mill. kr.) reduceres. Det drejer sig her om udgifterne til den del af den almindelige offentlige hjælp, der er af forbigående karakter, og som efter betænkningens forslag skulle forhøjes med omkring 40 pct. Forhøjelsen foreslås i stedet fastsat således, at denne hjælp ydes på et niveau som den nuværende udvidede hjælp. Dette betyder, at forhøjelsen vil andrage 20-25 pct., således at den totale offentlige årlige merudgift ved ændringen af den kontante hjælp må anslås at ville blive af størrelsesordenen 40-50 mill. kr.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til afsnit I.

I dette afsnit samles en række almindelige bestemmelser, der gælder for alle de former for social bistand, som lovforslaget omfatter. I den gældende sociallovgivning findes en meget væsentlig del af sådanne almindelige bestemmelser i lov om offentlig forsorg, og de øvrige love, der henføres under lovforslaget, henviser i et vist omfang til principper i forsorgsloven.

Til kapitel 1.

I dette kapitel fastlægges omfanget af det offentliges forpligtelser over for den enkelte med hensyn til at yde bistand.

Til § 1.

Bestemmelsen indeholder en almindelig beskrivelse af de situationer, i hvilke det offentlige er forpligtet til at yde bistand. Det fremgår heraf, at lovforslaget skal dække samme område som de nugældende love om offentlig forsorg, børne- og ungdomsforsorg, mødrehjælp, revalidering, omsorg for invalide- og folkepensionister samt husmoderafløsning og hjemmehjælp. Det fastslås samtidig, at forpligtelsen omfatter enhver, der opholder sig her i landet, uanset statsborgerforhold.

Til § 2.

Efter reglerne i forsorgsloven har enhver, der opholder sig her i landet, ret til øjeblikkelig hjælp, medens retten til vedvarende forsørgelse (efter praksis hjælp, der er nødvendig i mere end 1 år) er betinget af dansk indfødsret. Efter den gældende lovgivning findes herudover flere former for bistand, der ikke er betinget af dansk indfødsret, f. eks. husmoderafløsning og familievejledning. Ved i den foreslåede lovbestemmelse at angive, at indfødsretskravet kun gælder, når der ydes vedvarende hjælp til forsørgelse, opretholder man den nugældende ordning. Reglen om med en dansk statsborger at ligestille en kvinde, der er eller har været gift med en mand med dansk indfødsret, findes overalt i den sociale lovgivning, hvor der stilles krav om indfødsret. Denne regel blev indført, da man i sin tid gennem ændring i indfødsretlovgivningen afskaffede en udenlandsk kvindes automatiske erhvervelse af indfødsret ved ægteskab med en dansk mand.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til forsorgslovens § 21, idet reglen i § 21, stk. 2, om socialministerens adgang til at træffe bestemmelse om modtagelse af en person til forsørgelse her i landet i praksis kun anvendes over for flygtninge — det vil sige personer, der er omfattet af De forende Nationers flygtningekonvention — og personer, der modtages til forsørgelse efter aftale med internationale organisationer.

Til § 4.

Hjæmsendelsesbestemmelsen svarer til reglen i forsorgslovens § 22, stk. 2, bortset fra, at det ikke angives, hvilken myndighed socialministeren kan bemyndige til at træffe afgørelse af hjæmsendelses-spørgsmålet. Dette må ses i forbindelse med, at den endelige administrative opbygning i forbindelse med socialreformen endnu ikke er gennemført.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til forsorgslovens § 23, 1. pkt.

Til kapitel 2.

I dette kapitel fastslås det, i hvilket omfang den enkelte over for det offentlige er forpligtet til at forsørge sig selv og sin familie og til at betale for bistand fra det offentlige.

Til § 6.

I forsorgslovens § 25 fastslås pligten over for det offentlige til at forsørge ægtefælle og børn under 18 år. Der er med hensyn til ophøret af ægtefællers indbyrdes forsørgelsespligt forskel mellem mandens og hustruens stilling. For ægtemandens vedkom-